

POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Tadeusz Ereciński

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 października 2010 r.,

skargi Gminy R.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

postanowienia Sądu Okręgowego w P. z dnia 21 kwietnia 2008 r., sygn. akt II Ca (...),
wydanego w sprawie z wniosku Gminy R.

przy uczestnictwie Parafii Rzymsko - Katolickiej (...) w Ł., Spółdzielni Kółek Rolniczych
w R., Skarbu Państwa - Starosty T. i P. M.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

**odrzuca skargę oraz zasądza od Gminy R. na rzecz Skarbu Państwa (Prokuraturii
Generalnej Skarbu Państwa) kwotę 1800 (tysiąc osiemset) zł z tytułu kosztów
postępowania skargowego.**

Uzasadnienie

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia strona skarżąca wносиła o stwierdzenie niezgodności z prawem zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej

instancji kończącego postępowanie w sprawie, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Przedmiotem sprawy, w której wniesiono skargę było stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie. Dopuszczalność skargi kasacyjnej w sprawach nieprocesowych reguluje art. 519¹ k.p.c., który kryterium wartości przedmiotu zaskarżenia w sprawach z zakresu prawa rzeczowego wprowadza jedynie dla spraw o zniesienie współwłasności i dział spadku (art. 519¹ § 1 i 4 k.p.c.). Orzeczenie sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie o zasiedzenie jest orzeczeniem co do istoty w sprawie z zakresu prawa rzeczowego, od którego skarga kasacyjna przysługuje na zasadzie ogólnej wyrażonej w art. 519¹ § 1 k.p.c., niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia. Strona skarżąca mogła zatem wnieść skargę kasacyjną od zaskarżonego postanowienia.

W sytuacji, gdy strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, dopuszczalność skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest uzależniona od kumulatywnego spełnienia dwóch przesłanek, wymienionych w art. 424¹ § 2 k.p.c. – istnienia wyjątkowego wypadku oraz występowania niezgodności z prawem o kwalifikowanym charakterze, wynikającej z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela. Strona skarżąca przesłanek tych nie wskazała.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać również uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Wymaganie uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody polega na przedstawieniu wyodrębnionego wyводу przekonującego, że szkoda została wyrządzona oraz określającego czas jej powstania, postać i związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia niezgodnego z prawem; niezbędne jest również uwiarygodnienie tego oświadczenia przez powołanie i przedstawienie dowodów lub co najmniej ich surogatów (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141, z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, nie publ., z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, nie publ., z dnia 22 listopada 2005 r., I CNP 19/05, nie publ., z dnia 28 listopada 2006 r., III CNP 55/06, nie publ. i z dnia 25 lipca 2006 r., III CNP 40/06, nie publ.). Strona skarżąca tego obowiązku nie spełniła; wskazała jedynie, że kwota 30 000 zł stanowi wartość przedmiotu zaskarżenia, oraz że „treść

zaskarżonego postanowienia pozbawiła wnioskodawcę, tj. Gminę R. możliwości uzyskania prawa własności nieruchomości rolnej o powierzchni 17,41 ha” co nie jest uprawdopodobnieniem wyrządzonej szkody.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu. O kosztach postępowania orzeczono stosownie do art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1, art. 393¹⁹ i art. 424¹² k.p.c.